

Jędrzejów, 15.04.2015 r.

KANCELARIA ADWOKACKA

Marcin Staniak

ADWOKAT

25-355 Kielce, ul. Zagórska 18A/4

Tel. (41) 240-62-72, (606) 49-55-84

Do:

Naczelnny Sąd Administracyjny

ul. G. Boduena 3/5, 00-011 Warszawa

Za pośrednictwem:

Wojewódzki Sąd Administracyjny

w Gorzowie Wielkopolskim

ul. Dąbrowskiego 13, 66-400 Gorzów Wlkp.

Strona skarżąca:

Stowarzyszenie Obrona Zwierząt

ul. 11 Listopada 29, 28-300 Jędrzejów

reprezentowane przez

adwokata Marcina Staniaka

z Kancelarii Adwokackiej w Kielcach

ul. Zagórska 18a/4, 25-355 Kielce

Dotyczy: postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 09.03.2015 r., sygn. akt II SAB/Go 152/14.

SKARGA KASACYJNA

na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 09.03.2015 r. (doreczone dnia 16.03.2015 r.), sygn. akt II SAB/Go 152/14.

Na podstawie art. 173 § 1, art. 174 pkt 1 i 2, art. 175 § 1 oraz art. 177 § 1 ustawy z dnia 30.08.2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U.2012.270 j.t.), zwanej dalej p.p.s.a., działając w imieniu Stowarzyszenia Obrona Zwierząt - zwanego dalej Stowarzyszeniem, na mocy pełnomocnictwa – w aktach sprawy – udzielonego mi przez Panią

Agnieszka Lechowicz, Prezesa Stowarzyszenia, uprawnioną do reprezentacji Stowarzyszenia na podstawie § 17 pkt 8 rozdz. IV jego statutu, wnoszę skargę kasacyjną na opisane powyżej postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim - zwanego dalej WSA, **w całości**.

Postanowieniu temu **zarzucam** naruszenie:

1. prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie tj.: naruszenie art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 20.08.1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 17, poz. 209 z późn. zm.), zwanej dalej: ustawą o KRS, w związku z art. 7 i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na odrzuceniu skargi ze względu na nieprzedłożenie odpisu KRS skarżącego, z którego wynika uprawnienie Prezesa Stowarzyszenia – Agnieszki Lechowicz, która podpisała pełnomocnictwo, do reprezentowania skarżącego - w sytuacji, gdy nikt nie może zaślaniać się nieznaną nieznajomością wpisów ogłoszonych w Monitorze Sądowym i Gospodarczym;
2. przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: naruszenie art. 58 § 1 pkt 3 p.p.s.a., polegające na odrzuceniu skargi poprzez uznanie, że brak złożenia przez stronę skarżącą wraz ze skargą odpisu z KRS, potwierdzającego umocowanie Prezesa Stowarzyszenia do udzielenia pełnomocnictwa procesowego i niewykonanie wezwania do przedłożenia tego dokumentu przez skarżącego, jest brakiem formalnym stanowiącym podstawę odrzucenia skargi, w związku z niewłaściwym zastosowaniem przepisów prawa materialnego art. 4 ust. 4aa ustawy o KRS, podczas gdy wskazane w wezwaniu WSA braki formalne nie miały charakteru braków powodujących niemożność nadania skardze biegu.

Wnoszę o:

1. uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;
2. zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego;
3. z ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia niniejszej skargi kasacyjnej, skarżący wnosi o przyznanie zwrotu uiszczanego wpisu sądowego od złożonej skargi na bezczynność, w wysokości 100 zł (słownie: sto złotych).

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 09.03.2015 r. WSA odrzucił skargę Stowarzyszenia z dnia 17.12.2014 r. na bezczynność Burmistrza Miasta i Gminy Małomice w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej. Powołując się na art. 58 § 1 pkt 3 p.p.s.a., WSA stwierdził, iż skarżący został prawidłowo wezwany do usunięcia braku formalnego skargi (poprzez złożenie dokumentu wskazującego na umocowanie Agnieszki Lechowicz do działania w imieniu skarżącego Stowarzyszenia), jednakże w przewidzianym terminie nie uzupełnił braku skargi, co uniemożliwiło nadanie jej dalszego biegu. Sąd nie podzielił przy tym argumentacji zawartej w piśmie skarżącego z dnia 24.01.2015 r. (będącym odpowiedzią na wezwanie do usunięcia braków formalnych), z której wynika, że brak, do którego uzupełnienia wezwano skarżącego, nie stanowi braku uniemożliwiającego nadanie skardze biegu, bowiem sąd w ramach obowiązujących przepisów prawa materialnego oraz przepisów p.p.s.a. może i powinien we własnym zakresie pozyskać żadaną informację.

Stanowisko WSA skarżący uważa za nietrafne. Skarżący w całości podtrzymuje opinię wyrażoną w piśmie z dnia 24.01.2015 r. W ocenie skarżącego rozstrzygnięcie WSA (przywołującego podobne poglądy wyrażone w orzeczeniach Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 03.09.2013 r., sygn. akt I FSK 650/13, z dnia 13.11.2013 r., sygn. akt II OSK 2737/13, z dnia 17.04.2014 r., sygn. akt II FSK 654/14, z dnia 14.01.2015 r., sygn. akt I FSK 2007/14), narusza przepisy prawa materialnego, tj. art. 15 ust. 1 ustawy o KRS, w związku z art. 7 i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP. Treść powołanych przepisów i ich prawidłowa wykładnia pozwalają na przyjęcie, iż w ramach określenia podmiotów wskazanych w hipotezie normy art. 15 ust. 1 ustawy o KRS (wyrażonej słowem „nikt”), pozostają również organy władzy publicznej, a w tym sądy (co do sądów przesądzają o tym przywołane przepisy Konstytucji). Wnioskiem wynikającym z regulacji materialnoprawnych jest więc, iż również sądy nie mogą powoływać się na nieznaną wpisów w Rejestrze.

Zatem oczywistym pozostaje naruszenie przez WSA normy art. 58 § 1 pkt 3 p.p.s.a. Bowiem „brak” wskazany przez WSA w rzeczywistości nie ma miejsca, skoro każdy sąd z urzędu powinien znać wpis w KRS, w tym dotyczący m. in. sposobu reprezentacji skarżącego Stowarzyszenia. Udokumentowanie w aktach postępowania powyższego faktu, znanego sądowi z urzędu, powinno nastąpić w oparciu o niezastosowany przez WSA przepis art. 4 ust. 4 aa ustawy o KRS. Przepis ten przewiduje możliwość samodzielnego sporządzenia wydruku z Rejestru.

Powyższe rozważania wskazują więc, że brak uzupełnienia, do którego wezwane zostało

skarżące Stowarzyszenie, nie tamował rozpoznania sprawy, a zatem jego nieuzupełnienie nie mogło stanowić podstawy do odrzucenia skargi. Tymczasem WSA, pośrednio (bo odwołując się do argumentacji zawartej w przywołanym orzecznictwie NSA), przekonuje, iż powyżej opisane związanie treścią norm art. 15 ust.1 ustawy o KRS oraz art. 7 i art. 178 ust 1 Konstytucji RP, jest niweczone normą proceduralną art. 29 p.p.s.a., z którego wynika, iż „to na podmiotach wymienionych w tym przepisie spoczywa obowiązek wykazania umocowania stosownym dokumentem, z całą pewnością natomiast nie do Sądu należy pozyskiwanie takiego dokumentu z KRS-u” (fragment uzasadnienia przywołanego przez WSA orzeczenia NSA z dnia 03.09.2013 r., sygn. akt FSK 650/13).

Tymczasem z powyższym argumentem nie sposób się zgodzić. Przede wszystkim reguły wykładni norm prawnych nie przewidują żadnego prymatu norm procesowych nad materialnoprawnymi. Nadto regulacja wynikająca z art. 15 ust.1 ustawy o KRS i oraz art. 7 i art. 178 ust 1 Konstytucji RP, powinna być traktowana jako wyjątek od reguły wskazanej w art. 29 p.p.s.a. Przepis ten bowiem reguluje kwestię związaną z koniecznością wykazania stosownego umocowania przez przedstawiciela ustawowego, organ lub osoby, o których mowa w art. 28 p.p.s.a. Z brzmienia art. 29 p.p.s.a. wynika więc, że jego zakres obowiązywania dotyczy wszystkich podmiotów, nie tylko tych, których dane figurują w KRS. Zatem rozwiązanie przyjęte w art. 15 ust. 1 ustawy o KRS jawi się jako oczywisty wyjątek od zasady art. 29 p.p.s.a., przewidziany właśnie dla podmiotów ujawnionych w Rejestrze.

Skarżący zauważa, że podobny tok rozumowania stał za postanowieniem NSA z dnia 30.03.2012 r., sygn. akt I OSK 677/12. Zawarty tam abstrakcyjny wywód prawny na temat znaczenia art. 15 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z art. 7 i art. 178 ust 1 Konstytucji RP, odrywa znaczenie tego orzeczenia NSA od konkretnego stanu faktycznego, na podstawie którego zapadło. Dla zilustrowania powyższej tezy koniecznym jest przywołanie dwóch akapitów z uzasadnienia omawianego rozstrzygnięcia: *Wobec tego, uwzględniając treść powołanego wyżej przepisu przy stosowaniu zarówno art. 49 § 2, jak i art. 58 § 1 pkt 3 powołanej ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi należy dojść do wniosku, że przewidziane we wskazanych przepisach ujemne konsekwencje dla strony mogą być skutecznie zastosowane nie wtedy, gdy strona nie wykona jakiegokolwiek wezwania do usunięcia braków, ale tylko wtedy, gdy niewykonanie wezwania spowoduje niemożność nadania biegu temu pismu. Z takim właśnie przypadkiem - w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego - mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Nie ma bowiem przeszkód do nadania biegu skardze, gdy osoba, która ją podpisała jest ujawniona w Krajowym Rejestrze Sądowym jako upoważniona do jednoosobowej reprezentacji. W tej sytuacji*

niedołączenie dokumentu wykazującego umocowanie do występowania w sprawie nie jest przeszkodą do nadania skardze prawidłowego biegu, gdyż sąd działając zgodnie z postanowieniami art. 7 i art. 178 ust. 1 Konstytucji oraz art. 15 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, który stanowi, że nikt nie może powoływać się na nieznaną publikowanych w Monitorze Sądowym i Gospodarczym wpisów w tym rejestrze.

Z powyższego wynika niezbicie, że po pierwsze brak formalny skargi w postaci niedołączenia wypisu z KRS nie jest tego rodzaju brakiem, który uniemożliwia nadanie biegu skardze. Po drugie, przywołanie przez NSA art. 7 Konstytucji RP, a więc konstytucyjnej zasady legalizmu (praworządności), jest wskazaniem, że również sądy nie mogą zasłaniać się nieznaną wpisów w Rejestrze.

W takiej sytuacji, żądanie uzupełnienia braku skargi poprzez dołączenie wypisu z Rejestru Sądowego jest nielogiczne, bowiem fakt dokonania w nim wpisu i jego treść są sądowi znane z urzędu.

Zupełnie niesłusznie, stanowisko i wywód zawarty w powołanym orzeczeniu NSA są deprecjonowane i pomijane w praktyce orzeczniczej większości sądów administracyjnych. Wyjątkiem są tylko wojewódzkie sądy administracyjne w Kielcach, Łodzi, Lublinie i Rzeszowie. Powodu takiego trendu w orzecznictwie sądowno-administracyjnym trudno poszukiwać w wąłym argumencie opartym na pierwszeństwie normy proceduralnej przed normami materialnoprawnymi. Natomiast sama niejednolitość linii orzeczniczej jest niepożądana i szkodliwa.

W związku z powyższym skarga niniejsza jest konieczna i winna w całości zasługiwać na aprobatę.

Z ostrożności procesowej, na wypadek jej nieuwzględnienia, skarżący wnosi o zasądzenie zwrotu uiszczzonego wpisu sądowego od złożonej skargi na bezczynność, w wysokości 100 zł (słownie: sto złotych), którego to rozstrzygnięcia o kosztach, wbrew przepisowi art. 232 § 1 pkt 1 p.p.s.a., WSA nie zawarł w skarżonym postanowieniu.

Załączniki:

- 1. odpis KRS Stowarzyszenia*
- 2. 2 odpisy skargi kasacyjnej*
- 3. potwierdzenie uiszczenia wpisu*